

Szerző:

Nyolcvan évvel ezelőtt született Medgyessy Ferenc

Nepmunkácsy
1961. Jan. 8.

1961
Medgyessy Ferenc

Személy

Nyolcvan esztendővel ezelőtt született Medgyessy Ferenc (1881—1958) szobrászművész, századunk egyik legnagyobb magyar mestere. Hatalmas és egységes életmű az, amit ránk hagyott: kiegyensúlyozott, derűs és ember-séges. Művészetében hasztalan keresnénk valami erőszakoltságot: alkotásaiban a valóságra való rátalálás és a köbefaragás örömét, az emberi alak anyagból való újateremtésének a gyönyörűségét figyelhetjük meg. A legegyszerűbb emberi indulatoknak és hiteknek: az örömnak, a bizakodásnak, az erő s a szépség csodálatának, a gyásznak és a gyász fölé emelő életigenlésnek a megszólaltatója.

Debrecen szülőtte volt, és már kisiskolás korában szenvedélyesen rajzolt. Gimnazista korából megőrzött még valamit. A barátságot egyik osztálytársával. Móricz Zsigmond volt ez az osztálytársa, s lehetetlen nem látni jelképet a két nagy mester holtig tartó barátságában. Hiszen szembeszegülve az elnyomó, uralkodó osztályok parancsával és izlésével, századunk első felében mindketten a magyar valóságról, a nép szeretetéről vallottak.

Medgyessy Ferenc megérhette a felszabadulást és élete utolsó pillanatáig gazdagíthatta munkájával népünket. Hetvenöt éves korában Kossuth-díjas, Vörös Zászló-rendes szobrászunkként gyűjteményes kiállítással mutathatta meg életművét a szocializmust építő ország dolgozóinak — azoknak, akiknek nagy része a felszabadulás előtt nem jutott kiállítási terembe, s alig tudta értékelni a plasztikai kifejezést. Ma múzeumokban és köztereken láthatjuk azokat a nagyszerű alkotásokat, amelyekre monumentalitásukban is oly jellemző, hogy mindig kifejezik a művésznek embertársaihoz való közelségét, a velük való együttérzést és a tiszteletet az emberi alak szépsége iránt.

Itt reprodukált, 1932-ben alkotott remekművében közvetlenül és kiegyensúlyozottan jut-

nak kifejezésre Medgyessy művészetének kiválóságai. A „Szoptató anya” örök témája, minden legendás meseszerűség és minden érzelmesség nélkül tárul elénk, a mű részleteinek oly kidolgozottságával, amely hangsúlyozza az egész szobor mondanivalójának formai egységét. Tömören, szinte a szemünk előtt alakul ki az anyagból, mestéri tagolásban, és a

vonalritmusok anyagszerű összeegyeztetésével. A művész nem bízott semmit a véletlenre: sem a fényelosztás, sem mondanivalója tekintetében. Anya ez, igen, de ezenfelül mai anya, egyszerű parasztasszony vagy munkásasszony, aki nemcsak gyengéden és szeretettel, de a jövő hitével és nyugodt bizakodással tekint gyermekeire.